

1.Samuelova 16, 1b.6-7.10-13; Efezským 5, 8-14; Jan 9, 1-41

Když Samuel uposlechne Hospodinův příkaz a jde do Betléma pomazat nového krále, musí mít odvahu, která pramení z naprosté důvěry Bohu. Politická atmosféra v zemi je zlá. Vládnoucí král Saul má zatvrzelé srdce – neochotu obracet se k Hospodinu a poslouchat ho. Proto pozbyl Boží ochranu a vedení. Bůh od něho odstoupil, není s ním. Saul pochopil, že prorok Samuel už ho nebude podporovat a spolupracovat s ním. Propadl vážným depresím, zuřivým náladám, kdy byl schopen pro maličkost zabít. Samuel tak potřebuje k cestě do Betléma především pevnou víru, že tam vůbec dojde. Vždyť kdyby se o jeho cestě král Saul dozvěděl, zabil by ho.

V našem dnešním evangeliu Židé (i učedníci) vidí slepého a řeší otázku, kdo zhřešil. Ježíš vidí slepého a chce mu pomoci. Uzdravený slepec musel také prokázat odvahu potom, co Ježíš vstoupil do jeho života a zcela zásadně mu ho změnil. Pro člověka, který žil stále jen ve tmě, muselo být nepředstavitelně úžasné vidět – svoji rodinu, další lidi, oblohu, stromy, prostě vše kolem. Slepý člověk byl vyloučen také z náboženského života, nesměl se zúčastňovat bohoslužebných obřadů, protože byl podle židovského přesvědčení nečistý, hříšný. Nyní viděl, ale musel čelit nedůvěře sousedů a zášti farizeů. Sousedé ho nepoznávají (víme, jak se změní celková vizáž člověka, když má zdravé, jasné oči) a farizeové vidí v Ježíšově činu zlo, protože nejsou ochotni přijmout Ježíše jako Mesiáše.

Pán Ježíš měl a má pochopení pro mnohé lidské slabosti a chyby. Někdy lidé lžou, někteří podvádějí, kradou... přesto má pro ně Ježíš soucit a dává jim naději, ukazuje cestu jak z toho špatného smýšlení a konání ven. Tvrdě však odsuzuje, pokud lidé popisují Boží milosrdné činy jako zlo. Jenom proto, aby nemuseli měnit své přesvědčení o Bohu, světě a o sobě samých. Kvůli náboženské pýše – představě, že oni jsou ti jediní správní, co vše dodržují podle zákonů, odpírali milosrdenství druhým. Nepřijali, že láska k člověku je nad náboženské předpisy. Proto zůstávají ve tmě, v té duchovní tmě, i když vidí.

U uzdraveného slepce můžeme sledovat růst jeho víry, kterou dostal darem. Nejprve považuje Ježíše za člověka, později za proroka a nakonec za Syna člověka (označení pro zaslíbeného Mesiáše) a Pána. Svoji víru dokázal obhajovat před farizeji a nakonec byl pro ni vyhnán.

Také my jsme dostali víru jako dar. A myslím, že každý člověk v našich krajinách se někdy setkal s Ježíšem. Ježíš sám ze své iniciativy přichází za člověkem a dotkne se jeho očí. Děje se to v životě opakovaně. Záleží na každém, jak na to odpoví. Jestli nechá Ježíše vstoupit do svého srdce nebo si ho nevšimne či dokonce řekne, že ho nezná.

My nedokážeme uzdravit, tak jak to dokázal Ježíš, přestože bychom si to někdy moc přáli. Svoji víru a lásku k Bohu ukazujeme, když máme oči otevřené pro pomoc druhému a odvahu přiznat se ke Kristu i tam, kde to nikdo jiný nedělá.

/Slovo na 4. neděli postní 19. března 2023 Dana Kalivodová/